

UMBERTO PIERSANTI¹

Az állhatatos szeretet mezői verseiből

(*Campi d’ostinato amore*, La nave di Teseo, Milano, 2020)

Dűlők

(*Greppi*)

dűlők, nem szurdokok,
hágók vagy árkok,
kedves dűlők,
hol nővéremmel kezünkbe
gyűjtöttük decemberben
a fagyott mohát
egy olyan rég múlt
régmúltban,
hogy azzal az álom sem ér fel,
dűlők, melyeket a kökény
márciusban fehérbe borít,
s a csillagfürt bevon
éggvörösével,
mikor a Nap oly későn
megy le a Carpegna-hegy fölött,
s a mezőket narancsszínre festi,
le egész a tengerig,
dűlők a hajdani
ház körül, hová leereszkedem
apámmal a csillogó

¹ *Umberto Piersanti* 1941-ben született Urbinóban. Szülővárosában él, s a helyi Carlo Bo Egyetemen irodalomszociológiát oktat. 1967-es debütálása óta tíz verseskötete jelent meg, melyekkel számos díjat elnyert, emellett öt regény és két kritikakötet szerzője. A filmművészet és a televíziózás területén is letette névjegyét. Versei rendszeresen szerepelnek olasz és külföldi folyóiratokban és antológiákban. *Az elveszett helyek (I luoghi persi*, Einaudi, Torino, 1994) című kötete spanyol és francia fordításban is megjelent. Jelenleg a *Pelagos* folyóirat vezetője. (*Faragó Dániel jegyzete*)

Bianchello-sorok
vagy a Bersiganák²
illatos lángnyelvei között

a sásban fekve
hányszor láttad
felszállni épp
az ölyvet,
fehér kövek közt
suhanni a siklót,
a galambokat leereszkedni
a tengerpartra,
s a februári hó
tünékenységében
a hunyort, ahogy megelőz
minden más virágot
s aztán a fűben
játszott szerelmek,
a szőke és barna combok,
a kibontott hajkoronák,
az az óra a legboldogabb,
mely tovahalad,
mint az az égszínkéék felhő
a tömött dűlők közt

nem is mind a homlokra
felszaladó ráncok,
nem is a homályos,
zavaros tekintet:
a térd az, ami meggörbül,
s nem törekszik
elsötétíteni a napot,
megfagyasztani a vért

dűlők, kedves dűlők,
nem kaptatok föl többé
köztetek
széllel szemben,

² *Bianchello, Bersigana* – borszőlőfajták Marche és Emilia-Romagna tartományokban. (Kerber Balázs jegyzete)

síkon is nehézkes
ma már a járás,
esetlen és bizonytalan
a léptek csoszogása
a talajon,
a zöld dűlőket
megmászni vágyó térd
nem behajlik,
hanem meggörbül,
oly távol maradnak
a füvek és a virágok

csak egy kicsit
vigasztal a napos
dűlők emléke
és az ott történtek
oly múltbaveszőn,
oly élénken

Az ösvények sűrűjében verseiből

(Nel folto dei sentieri, Marcos y Marcos, Milano, 2015)

Találkozás

a hosszan elnyugvó
alkonyatban,
a hangyabolynál sűrűbb
bozótból és fűből,
hosszú sorban vonulnak
a békák az úton,
s a motorháztetőre tapadva,
rekedt brekegéssel
ütődnek az ablakhoz

hát nem volt itt egy patak
köröskörül?
legalább egy mélysötéten
tátongó árok?
nem volt ez a menet
egészen képtelen és lehetetlen
és céltalan?

de hallgattak a hosszú
és hideg mezők,
az október zúzmarával
áztatta őket,
a lóherék közt
csak egy állhatatos tücsök
veti fáradt énekét
az első fagy
ellen

aki nem tudja, merre tart,
az halad legjobban,
a leszálló sötétben
érdemes elveszni,
a mezők közt végtelenek
az ösvények,
a forrás bárhol ott van
vagy sehol sincs
szökellve ereszkednek le
a dűlőkön a békák,
talán nincs céljuk,
talán elvétették,
te csak nézed őket,
s arra gondolsz,
mily zsongító is
eltévedni

2013. május